

[Korsgaard.]

Forbindelse med hinanden. Hvis Guldsterlingen skulde holdes, saa var en overmaade stærk Nedskæring nødvendig, men denne Nedskæring viste Flaadens Mandskab at de ikke vilde finde sig i, og de Kræfter, der skulde herske over Mandskabet, var ikke stærke nok. Saa gik man den Vej, som man altsaa gik, den samme Vej, som vi nu ogsaa fra dansk Side er gaaet, og den eneste, som jeg altsaa mener, man kunde gaa.

Det, der sker ved dette Fænomen, er jo, at nogle skades og andre gavnes. Det kan ske paa rigtig Maade, og det kan ske paa forkert. Naar Landbruget — hvad det utvivlsomt gør — faar Gavn af det, her er sket, saa mener jeg afgjort, det er rigtigt, fordi der i det danske Samfund var kommet en saadan Spænding med Hensyn til, hvad man kunde tjene, hvis man tilfældigvis havde det ene Erhverv eller tilfældigvis det andet; der var kommet en saa voldsom Spænding, at det i Længden ikke kunde holde. Ved denne Handling, som vi fornuftigvis ikke kunde have foretaget, hvis ikke England havde standset sine Betalinger, kom der altsaa denne Mulighed for, at Statssamfundets Struktur, om jeg saa maa sige, kunde forbedres paa dette Punkt, og jeg hilser med Tilfredshed, at Landbruget kan have nogen Fordel deraf. Men selvfølgelig, naar det skal have Fordel deraf, saa maa det være ensbetydende med, at Landmændenes Produkter maa stige i Pris, og det har de da ogsaa gjort; det skal de gøre, for hvis ikke de var steget i Pris, saa havde det, der er sket, jo ingen Interesse haft for Landbruget. Det har omvendt naturligvis haft en vis uheldig Virkning for de fastlønnede, hvad enten den paagældende er Direktør eller Arbejder, en uheldig Virkning for dem, der har Arbejde, det være sig til fast Løn eller til Timeløn. Det har for saa vidt haft en uheldig Virkning for dem, idet det betyder, at Varepriserne vil stige noget — og at de vil det, derom kan der selvfølgelig ikke være Tvivl —, at de paagældende altsaa kan faa færre Varer for det samme Beløb. Jeg maa sige, at jeg har ikke ondt af de paagældende, hverken af Direktøren med den store faste Løn eller af den timelønnede Arbejder med den mindre Løn, idet de paagældendes Lønninger ganske sikkert er fastsat under Hensyn til Varepriser, som nu var stærkt nedsatte, saaledes at det Varekvantum, de paagældende kan faa trods den Prisstigning paa Varer, som sagtens vil komme, alligevel sikkert ikke er mindre end det, der var Forudsætningen den Gang, da den paagældendes Løn blev fastsat.

Saa er der jo andre, som man ikke kan være saa tilfreds med nyder godt af det, der er sket, men det kan man nu en Gang ikke slippe for. Ja, jeg maa dog endnu nævne nogle, som jeg er i høj Grad glad for nyder godt af det, der er sket, det er Kreditorganisationerne og Bankerne. Flere af Tingets Medlemmer vil vist have læst en overmaade interessant Udtalelse af en højt anset engelsk Nationaløkonom gaaende ud paa, at som Varepriserne efterhaanden faldt, maatte man imødesee det Tidspunkt, da Bankernes og vel ogsaa Kreditorganisationernes Værdier ikke mere svarede til det; de skulde for at give fuld Sikkerhed for de paagældende Laan. Jeg mener, denne Udtalelse er saa selvfølgelig rigtig, at man selv om det ikke var en anset Nationaløkonom, der havde fremsat den, dog i Kraft af dens Selvfølgelighed kunde have accepteret den. Jeg vil minde om, hvilken Situation det vilde have medført for hele Landet, hvis f. Eks. Kreditforeningsobligationerne — hvad vi nemt kunde være kommet ind i — slet ikke var det værd, som de skulde svare til i Kraft af det Pant, de havde, eller hvis vore Banker var kommet i den Situation at sidde med en Række Engagementer, der paa det Tidspunkt de blev stiftet, bankmæssigt set maatte siges at være fuldt forsvarlige, men som nu gik ned til at blive overmaade tabgivende. Jeg tror, at man ikke maa overse den særdeles store Betydning af dette Forhold, som der i hvert Fald er hjulpet ikke saa lidt paa ved den Forandring, der nu er foretaget med Hensyn til Kronen.

Naturligvis har alle været indstillet paa bedst muligt at hytte sit eget, i denne Situation som vel i de fleste, det er nu en Gang saa evigt menneskeligt. Men som Situationen tegnede sig, indtil den engelske Guldmønt brød sammen, saa er der, maa jeg sige, en Klasse Mennesker i denne By, der har vist en for mig ubegribelig Uselviskhed, og det er de københavnske Grundejere. Man vil vel være tilbøjelig til at mene, at de københavnske Grundejere er i høj Grad selviske. Naa, om de egentlig er synderlig værre eller bedre end andre, det skal jeg ganske lade staa hen, men jeg mener at turde sige, de har vist, at de er overmaade uselviske. Og hvori ligger Beviset herfor? Ja, det ligger i Valget af et af dette høje Tings Medlemmer til Direktør i Kreditforeningen. For man betænke: det paagældende Medlem, det ærede Medlem Hr. Krag, er Medlem af Partiet Venstre og vil eller vilde navnlig den Gang som saadan en dyb Nedskæring. Men hvad vilde nu Følgen blive af en dyb Nedskæring, hvis den virkelig